

EEN DON JUAN OP DEN TERUGWEG

DOOR M. H. VAN CAMPEN

What, without asking, hither hurried whence?
And, without asking, whither hurried hence!
Another and another cup to drown
The memory of this impertinence!

OMAR KHAYYAM (Fitzgerald)

BREED-UIT zat de pastoor, de handen aan weerszijden op den moederlijken schoot der soutane gespreid. Had hij iets gevraagd? dacht Anthony, van den overkant der conversatiezaal spiedend naar het hartig-boersche gezicht van den dorpsgeestelijke. In diens helle oogen had hij glimpjes van goeiïge spot en hartelijkheid zien verglijden. Maar daarna had zich hun blauw porceleinig verstrakt, en het dalen der oogleden verstond hij als de voltooiïng eener bedoelde afsluiting. Het gelaat was nu in rustige afwachting. Zóó leek hij op een dokter, die zijn patiënt een onvermijdelijke maar penibele vraag had gesteld en, zoowel om dien het antwoord gemakkelijker als zich zelf ondoorgrondelijk te maken, hem niet wil aanzien. . . . —

„Heidaar!” riep Borghout ongeduldig, „speel je nooit weer?”

„Jaja,” zei Anthony, „ik moet toch even nadenken,” en rocheerde naar den langen kant. Wát zou hij nou gevraagd hebben, en wat had zij hem verteld, dacht hij dan. Justine's profiel was nu wel van een geestelijk-doffe passiviteit en gedweeheid. . . . Zoo echt het schaapje tegenover den herder. . . . Die menschen toch. . . . Maar 't was 't toch ook 'n beetje van nature. . . . Dat deden 'm die éven te dikke, zinlijke lippen en ook wel de een ietsje te bolle oogen. . . . Zij antwoordde nu zachtjes. . . . Het prachtig-zwarte haarhoofd boog zich als droomig voorover, over het trage, van het bewustzijn ongeweten spel der smalle, blanke handen op het tafelblad. . . . O nee, nu niet denken aan het koordige net der te zichtbare aderen. . . . Haar lippen murmelden wat woorden neerwaarts. . . . Het moest wel iets gênants zijn. . . . Zij bloosde. . . . àrme. . . . och, dat cyanotisch-blauwige rood, dat ook den fijnen, rechten neus had ontadeld. . . . Alleen het imposante voorhoofd, het effen recht-stijgende, nog rimpelloos-ongerepte, boven de zuivere welving der fijne wenkbrauwbogen, had nog het blank-en-rose der gezondheid. . . .

„Hallo! ik heb weer gezet,” zei Borghout, en gnuiwend, terwijl hij zich wat vooroverboog: „Zeg, kan jij de zon niet in 't water zien schijnen. . . . mot je die menschen de woorden uit de mond kijken. . . .”

„Hé. . . .” vroeg Anthony afwezig, en toen, boos op zichzelf: „Jij beroerde idioot!”